

Arrest

nr. 217 014 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYENEST
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. *Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

3.2. *In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun eigen problemen met de bende van A.B. omwille van de criminele activiteiten van verzoekers broer O. Verzoekers hun verklaringen, hun houding en de houding van hun familieleden wijzen immers op een gedrag dat onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.*

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten.

Zo voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan dat er helemaal geen tegenstrijdigheid bestaat waar verzoeker stelt dat hun kinderen vanaf 40 dagen na de begrafenis van de bendeleden bedreigd werden terwijl verzoekster zegt dat de eerste bedreigingen tegenover hun kinderen reeds plaatsvonden de week na het incident. Verzoekers leggen uit “Dat verzoekster, om hem niet te verontrusten, gezien hij in ieder geval onmogelijk kon reageren of geen hevige reactie tegen de bende van A.B.(...) kon opwekken, hem maar op een minimaliserende manier informeerde”. Deze gekunstelde uitleg volstaat echter niet. Zo hun kinderen daadwerkelijk met de dood bedreigd zou zijn geweest, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster haar echtgenoot en hun vader hiervan onmiddellijk op de hoogte brengt. Bovendien heeft verzoeker geen enkele maatregelen genomen om zijn vrouw en kinderen na de beweerde doodsbedreigingen in veiligheid te brengen. In het verzoekschrift wordt voorgehouden dat een gewapende neef zich naar zijn woonplaats had begeven, doch dit betreffen louter verklaringen post-factum. Dat verzoeker deze bescherming niet vermeld heeft tijdens het gehoor “om zijn imago ten opzichte van tegenpartij te poetsen”, is allerminst ernstig te noemen. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde autoriteiten zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Voor het overige blijven verzoekers in wezen slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig

bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat zij er niet in slagen aan te tonen zwaarwichtige problemen te hebben ondervonden als gevolg van de activiteiten van verzoekers broer.

Waar verzoekers verwijzen naar algemene informatie aangaande bloedwraak en waaruit moet blijken dat de bescherming geboden door de Albanese autoriteiten in het kader van vendetta's ondoeltreffend is, herhaalt de Raad dat verzoekers niet hebben aangetoond zelf problemen te hebben ondervonden door de bende van A.B. als gevolg van de activiteiten van verzoekers broer O. De verwijzing naar voormelde informatie is dan ook niet dienstig. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat, daar zij geen klacht indienden bij de politie en hen zelfs nooit op de hoogte hebben gebracht, zij niet in concreto aantonen dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. De verslagen van OFPRA en OSAR waarin gewag gemaakt wordt van corruptie vermag hieraan evenmin afbreuk te doen.

4. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stellen dat de tegenpartij moet aantonen dat zij in geval van terugkeer naar Albanië niet aan nieuwe vervolgingen blootgesteld zullen worden, wijst de Raad er op dat verzoekers met hun betoog eraan voorbij gaan dat zij niet hebben aangetoond zelf problemen te hebben ondervonden als gevolg van de activiteiten van verzoekers broer, noch dat zij niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 november 2018, vragen verzoekende partijen bescherming voor zichzelf en hun kinderen en wijzen zij erop dat het voor hen zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar Albanië.

Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 8 februari 2019 slechts om bescherming voor zichzelf en hun kinderen vragen en zij er voorts zeer algemeen op wijzen dat het voor hen zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar Albanië, zonder dat zij echter daadwerkelijk concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 26 november 2018 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten, minstens geenszins ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS